

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. október 18. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. február 9. napján kihirdetett 19.B.1732/2016/93. számú ítéletét az I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

E vádlott cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata szerinti kábítószer-kereskedelem büntettének minősíti.

A vádlott büntetését 2 (kettő) év 6 (hat) hónap - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre enyhíti.

A vádlottal szemben 15 000 (tizenötezer) forint erejéig vagyonekobzást rendel el.

Az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt akként pontosítja, hogy az I. rendű vádlott 2016. április 2. napjától 2017. április 20. napjáig előzetes letartóztatásban, 2017. április 21. napjától 2018. február 9. napjáig házi őrizetben volt.

A házi őrizetben töltött idő beszámításánál 1 (egy) nap szabadságvesztésnek 4 (négy) nap házi őrizet felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 99 988 (kilencvenkilencezer-kilencszáznolcvannyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék az ítéletében bűnösnek mondta ki az I. rendű vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.] 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében, a II. rendű terheltet a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószer-kereskedelem büntetében.

Az I. rendű vádlottat 6 év szabadságvesztésre, a II. rendű terheltet 2 év - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát az I. rendű vádlott esetében fegyházban, a II. rendű terhelt esetében börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját - a II. rendű terhelt vonatkozásában a végrehajtás

elrendelése esetére - a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg.

Az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, oly módon, hogy egy nap szabadságvesztésnek öt nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte az I. rendű vádlottat 506 346 forint, a II. rendű terheltet 341 546 forint összegű bűnügyi költség megfizetésére, egyben megállapította, hogy a fennmaradó 1 700 468 forintot az állam viseli.

A kihirdetett ítélet ellen az I. rendű vádlott felmentés, a védő a büntetés enyhítése érdekében élt jogorvoslattal.

A II. rendű terhelt vonatkozásában az ítélet - fellebbezés hiányában - 2018. február 9-én jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.136/2017/5-I. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, abból okszerű az I. rendű vádlott bűnösségére levont következtetés, miként a bűncselekmény jogi minősítés is helyes. A kiszabott büntetés törvényes és méltányos, de a Magyarországon nem jogszerűen tartózkodó vádlottal szemben további büntetesként kiutasítást kellett volna kiszabni (ez azonban a másodfokú eljárásban a súlyosítási tilalom miatt már nem korrigálható).

Az átirat szerint az elsőfokú bíróság relatív eljárási szabálysértéseket valósított meg: a kiemelt jelentőségű ügy miatt indult eljárásban az első tárgyalást 3 hónapon túli időpontra tűzte ki, azt a nem szabályszerűen idézett a II. rendű terhelt távollétében tartotta meg, továbbá a 2017. szeptember 20-i tárgyaláson nem kezdte előlről a tárgyalást, annak ellenére, hogy a 2017. április 20-i tárgyalást követően több mint három hónap telt el. Mivel 2018. február 8-án az eljáró tanács összetételében bekövetkezett változás miatt az elsőfokú bíróság a tárgyalást megismételte, a korábbi eljárási szabálysértések következményeit orvosolta.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet táblája egészítse ki, illetőleg helyesbítse az I. rendű vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatokat, állapítsa meg, hogy egy nap előzetes fogvatartásban töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg, továbbá rendeljen el a vádlottal szemben vagyonelkobzást 15 000 forint erejéig.

A védő fellebbezése részletes indokolásában a jogorvoslata célját a jogi minősítés megváltoztatásában és a büntetés enyhítésében jelölte meg, arra hivatkozva, hogy a bizonyítékok alapján az I. rendű vádlott bűnössége legfeljebb a 15 000 forint értékű, 10 gramm tömegű amfetamint tartalmazó kábítószer tekintetében állapítható meg. E cselekmény a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott - és figyelemmel a II. rendű terhelt továbbértékesítési szándékára - társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősül.

A védelem vitatta a megállapított tényállást, álláspontja szerint a II. rendű vádlott hátizsákjában megtalált kábítószer nem csak az I. rendű vádlottól, hanem más személytől is származhatott. Nem tisztázott a szerepe a helyszínről korábban távozó N.Gy.-nek, aki a bíróság előtt tanúként félt megjelenni, de az sem világos, hogy a II. rendű vádlott miért kereste meg őt az internetes közösségi hálózaton, majd beszélgetésüket utóbb milyen céllal adta át a hatóságnak. A beszélgetések tartalma - szemben az elsőfokú bíróság álláspontjával - nem feltétlenül az igazság számonkéréseként, hanem inkább burkolt nyomásgyakorlásként és manipulált bizonyítékként értékelhető.

A tisztaságától függően az amfetamin grammja a közölt 700 forint két- vagy háromszorosában is kerülhetett, és nem egyértelmű, hogy miért nem volt a II. rendű vádlottnál megfelelő mennyiségű készpénz, ha valóban kábítószer akart vásárolni. Életszerűtlen, hogy a kábítószer az I. rendű vádlott hitelre adta volna át, márpedig elfogásakor nála sem találtak készpénzt. Arra sincs

magyarázat, hogy a hatóságokat értesítő az I. rendű vádlott a kábítószer milyen céllal tette volna bele a II. rendű vádlott hátizsákjába.

A bizonyítási kísérlet során beigazolódott, hogy az SMS üzenetek is manipulálhatók, és erre azok csatolásáig eltelt hosszabb idő alatt a kényszerintézkedés hatálya alatt nem álló a II. rendű vádlottnak lehetősége is volt. Egyébként is kizárt, hogy egy kereskedő az értékesítésre szánt kábítószer nem annak mennyisége, hanem értéke szerint határozza meg.

Nem fogadható el az sem, hogy az életveszélyben lévő, hallucinációkkal küzdő, a valóságot torzán értékelő a II. rendű vádlott arra tudott volna figyelni, hogy az I. rendű vádlott még a hatóságok érkezése előtt eltüntesse a kábítószer. Az a tény, hogy a II. rendű vádlott vallomásainak egyes részletei igaznak bizonyulhatnak, nem zárja ki, hogy e terhelt a különösen nagy tárgyi súlyú bűncselekmény kapcsán felfogja érdekeit, és nyilatkozatát ezek mentén alakítsa.

A védelem a szabadságvesztés tartamának lényeges enyhítésére és a végrehajtás felfüggesztésére irányuló indítványa kapcsán kérte figyelembe venni az I. rendű vádlott fiatal felnőtt korát és büntetlen előéletét, továbbá azt, hogy megmentette egy magyar állampolgár életét.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése és a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét követően, 2018. július 1-jén hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény [a továbbiakban: Be.], és annak 868. § (1) bekezdésében írt átmeneti rendelkezésére tekintettel az ítéletábrának e törvényt kell alkalmaznia az ítélet felülbírálatán.

Az I. rendű vádlott védője perbeszédében túlnyomórészt megismételte fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakat, azt az alábbiakkal kiegészítve.

A hatóságokat értesítő az I. rendű vádlott nyilván nem hagyott volna nagyobb mennyiségű kábítószer a szobában, ahol egyébként a kábítószer továbbadásával foglalkozó N.Gy. is megfordult. Az elsőfokú bíróság ellentmondásosan foglalt állást N.Gy. szerepével kapcsolatban, a tényállás - a vádhoz kötöttség megsértésével - tartalmazza, hogy a kábítószer az I. rendű vádlott vele együtt hozta be Magyarországra, tehát N.Gy. is kábítószer-kereskedő, viszont az ítélet indokolásában „csicskasként” és fogyasztóként is megjelenik. Okkal merülhet fel tehát a kérdés, hogy nem tartozott-e hozzá a lefoglalt kábítószer.

Nem volt elvárható, hogy az I. rendű vádlott beszámoljon Budapest nevezetességeiről, mivel a magyar nyelvet nem beszélte, fiatalemberként inkább szórakozni szeret.

Az augusztus 20-a körül megvásárolt 70-es számmal kezdődő telefonszámáról nyilván nem küldhetett a II. rendű vádlottnak SMS-t július 25-én, ez is igazolja a kérdéses bizonyíték manipuláltságát.

A védő egyetértett a fellebbviteli főügyészségnek az eljárási szabályok megtartásával kapcsolatban megfogalmazott kifogásaival.

Az I. rendű vádlott a másodfokú tanács előtt utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is tagadta bűnösségét.

A cselekmény jogi minősítésének megváltoztatását és a büntetés enyhítését célzó védelmi jogorvoslat részben eredményre vezetett.

Az ítéletábrát a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem valósított meg olyan eljárási szabálysértést, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére vagy a büntetés kiszabására [Be. 608. § (1) bekezdés, 609. § (1) bekezdés].

Helyesen hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az elsőfokú bíróság - megsértve a kiemelt jelentőségű ügyek soronkívüliségére vonatkozó különös eljárási szabályt [1998. évi XIX. törvény 554/K. §] - az ügyben három hónapon túli időpontra tűzte ki az első tárgyalást.

A 2017. március 13-i tárgyalást valóban nem tarthatta volna meg a II. rendű terhelt távollétében [1998. évi XIX. törvény 281. § (4)-(5) bekezdés]; egyrészt e terhelt idézése nem volt szabályszerű (a bíróság küldeménye az ismert lakcíméről „elköltözött” postai jelzéssel érkezett vissza), másrészt az I. rendű vádlott vallomása - az összefüggő cselekményük folytán - a jelen nem lévő terheltet is érintette. a II. rendű terhelt kihallgatására, illetőleg az I. rendű vádlottal történő szembesítésére a 2017. április 20-án tartott tárgyaláson sor került, azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta a II. rendű terhelt elé tárni a vádlott-társának az előző tárgyaláson és a nyomozás során tett vallomásait.

A tárgyalás folytonosságára vonatkozó ugyancsak speciális rendelkezések azért nem sérültek, mert védelmi észrevétel eredményeként az elsőfokú bíróság 2017. szeptember 20-án - az 1998. évi XIX. törvény 554/L. § (2) bekezdésében írtak szerint eljárva - szabályosan megismételte a tárgyalást. Ennek során ismertette a gyanúsított kihallgatásokról, a szembesítésről és a korábbi tárgyalásokról készült jegyzőkönyveket, valamint egyéb iratokat (50. számú tárgyalási jegyzőkönyv, 7-8. oldal), ezzel lényegében orvosolta a fentiekben írt eljárási szabálysértéseket. Helyesen járt el abban is, hogy a tanács összetételében, nevezetesen az egyik ülnök személyében bekövetkezett változás miatt a tárgyalást 2018. február 9-én előlről kezdte.

Az ítélet tábla osztotta a védelem álláspontját a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, ezért az ítélet a Be. 592. (2) bekezdés d) pontja szerint részben megalapozatlan. E megalapozatlanság azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján ténybeli következtetés útján kiküszöbölhető.

Az ítélet tábla - a későbbiekben részletesen kifejtettek okán - a tényállásból kirekeszti a következő mondatokat: „*az I. rendű vádlott 2015. évben hollandiai tartózkodása során főleg amfetaminnal, de más típusú kábítószerekkel is kereskedett, majd 2015. augusztus 17. napján ... nagyobb mennyiségű amfetamint hozott be Magyarországra abból a célból, hogy azt Budapesten értékesítse*” (ítélet 3. oldal utolsó bekezdés). Ezzel szemben azt rögzíti, hogy *a Magyarországra behozott kábítószer tekintetében nem állapítható meg, hogy az ezzel kapcsolatos tevékenységben az I. rendű vádlott részt vett volna. Az sem állapítható meg, hogy ezen kábítószer ajánlotta volna fel megvételre e vádlott a II. rendű vádlottnak 700.000,- forintért.*

Kirekeszti, hogy „*...Az I.r. vádlott a bűncselekményre utaló nyomok eltiűntetése során a II. rendű vádlottnak értékesíteni kívánt, annak hátizsákjában lévő amfetamint a szobában felejtette.*” (4. oldal 3. bekezdés).

A tényállásnak „*Ezek közül a krémszínű anyag...*” szavakkal kezdődő mondatából (4. oldal 6. bekezdés) ugyancsak kirekeszti azt a megállapítást, hogy a 16,76 gramm nettó tömegű, a jelentős mennyiség alsó határának 122 %-át kitevő amfetamint az I. rendű vádlott kívánta továbbértékesíteni.

Kirekeszti továbbá az ítélet 19. oldal 2. bekezdésében szereplő, a tényálláshoz tartozó, az előbb kirekesztett ténymegállapításokkal megegyező, az I. rendű vádlott által nagyobb mennyiségű amfetamin behozatalával, annak általa 700.000,- forintért való értékesítésével és a II. rendű vádlott táskájába tételével kapcsolatos megállapításokat.

Kiegészíti ugyanakkor a tényállást az alábbi mondattal:

„*Az I. rendű vádlott által a II. rendű vádlott részére 2015. augusztus 27-én értékesített 10 gramm*

össztömegű amfetamin 6-7 gramm tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, a csekély mennyiség felső határát legfeljebb tizennégyszeres mértékben haladta meg." Egyben kirekeszti az előbbivel ellentétes, az ítélet 20. oldal 3. bekezdésében található, az I. rendű vádlott által így értékesített kábítószerre vonatkozó azon megállapítást, hogy ennek hatóanyag tartalmára ne lehetett volna következtetést vonni.

Fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és téves ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 593. § (3) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálata során.

Az elsőfokú bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte, majd kellő részletességű, de csak részben alapos indokát adta annak, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította.

A II. rendű terhelt e körben mindvégig következetes vallomása alapján okkal vetette el az I. rendű vádlottnak a 2015. augusztus 27-én 15 000 forintért eladott 10 gramm amfetamin vonatkozásában előterjesztett érdemi védekezését. a II. rendű terheltet nem ennek a kábítószernek az értékesítésével összefüggésben hallgatták meg (arról értelemszerűen a nyomozó hatóságnak nem is volt tudomása), hanem a 2015. augusztus 30-án, a Budapest, XXII. kerület, Gyár utca 15. szám alatti szállón történetekkel, illetve a hátizsákjában megtalált 16,76 gramm összöttömegű kábítószerrel kapcsolatban, így nem lett volna értelme annak, hogy a korábbi, kisebb mennyiségű kábítószer vásárlásról valótlán információkat közöljön.

Az ítéletábla abban már nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a szállón lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalmából nem lehet következtetést levonni a három nappal korábban, 2015. augusztus 27-én értékesített amfetamin hatóanyag-tartalmára. Az a módosított tényállás szerint is a 2015. augusztus 17-én ismeretlen körülmények között az országa hozott nagyobb mennyiségű kábítószerből származott, és a korábbi értékesítés és a szállón történt intézkedés között mindössze három nap telt el. Az egyszerre behozott kábítószerből, a térbeli és időbeli közelségből kifejezetten az a konklúzió vonható le, hogy a 2015. augusztus 27-én eladott 10 gramm összöttömegű amfetamin és a később lefoglalt kábítószer azonos hatóanyag-tartalmú volt.

Az ítéletábla nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a következtetésével sem, miszerint a II. rendű terhelt hátizsákjában megtalált amfetamin kétséget kizáró bizonyossággal az I. rendű vádlottól származik. Az eljárás során nyilván nem csak az volt a megválaszolendő kérdés, hogy az amfetamint ki és milyen céllal tette a hátizsákba, hanem az is, hogy a lefoglalt kábítószer kinek a tulajdonát képezte.

A II. rendű terhelt az eljárás során a szálló szobájában történetekről részletesen, és különösen az aktuális pszichés állapotának jellemzőiről meglepő őszinteséggel számolt be. Vallomása valóságtartalmát valóban nem volt ok kétségbe vonni, figyelemmel az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra (tanúvallomások, lefoglalási jegyzőkönyvek) és arra a szakértői megállapításra is, miszerint a terhelt utóbb képes lehetett elkülöníteni az objektív valóság eseményeit a hallucinációitól.

A terhelt viszont éppen azokra az alapvető, a tényállás szempontjából lényeges kérdésekre nem tudott érdemi választ adni, hogy az amfetamint ki, mikor és milyen céllal tette a hátizsákjába. Csak valószínűsítette, hogy az I. rendű vádlott lehetett, mivel N.Gy. már nem volt a szállón. E „valószínűség” azonban - az egyéb adatokra is figyelemmel - csak az in dubio pro reo elvének megsértésével értékelhető az I. rendű vádlott bűnösségét alátámasztó tényként.

A telefonos üzenetek tartalma is megerősíti, hogy a II. rendű terhelt Magyarországon az I. rendű vádlottal beszélt a kábítószerrel, annak fajtájáról, mennyiségéről és áráról. Ugyanakkor vallomásaiban számos terhelő adatot közölt N.Gy. vonatkozásában is: az I. rendű vádlott és N.Gy. együtt hozták be a nagyobb mennyiségű kábítószerrel Hollandiából, ahol mindketten terjesztők voltak, a szállón ugyanabban a szobában laktak, N.Gy. 2015. augusztus 30-án - ki-be járkálva - kábítószerrel „bizniszelt”, és ott volt a szobában, amikor az elfogyasztott kábítószer hatására „rátört a paranoia” (N.Gy. és az I. rendű vádlott együtt próbálták megnyugtatni). Állítása szerint a kényszerképzetei kialakulásakor N.Gy. elhagyta a szobát, azonban vallomásai a távozás lehetséges időpontja szempontjából ezzel ellentétes részleteket is tartalmaznak. Első gyanúsított kihallgatásakor még azt állította, hogy kényszerképzetei kialakulásakor N.Gy. jelen volt, sőt azt erősítette: „Gy. azt mondta nekem, hogy kint várnak az unokatesói és meg fognak baszni, mert én a húgommal ezt csináltam”, „...teljesen meg voltam zavarodva, Gy. közben kiment, és mondta, hogy jön vissza az unokatestvérével” (nyomozati iratok 629. oldal első bekezdés).

Okkal vethető fel az a kérdés, hogy ilyen krízishelyzet előállása után az I. rendű vádlott miért tette volna bele a hátizsákba az amfetamint, ha azt egyébként - a többi kábítószerrel és a kereskedői tevékenységre utaló egyéb tárgyakkal együtt - el is távolíthatta volna a szobából. a II. rendű terhelnél nem volt készpénz a számára felkínált kábítószer megvásárlására, az viszont tényleg nem ésszerű, hogy ilyen mentális állapotában a részére az I. rendű vádlott „meghitelezett” volna jelentős mennyiségű kábítószer.

Nem állnak rendelkezésre konkrét adatok arra vonatkozóan sem, hogy az I. rendű vádlott és N.Gy. előzetesen miben állapodtak meg a kábítószerrel kapcsolatban, azt közösen vagy külön-külön szerezték be Hollandiában, és hogyan tervezték Magyarországon értékesíteni. Nincs adat az I. rendű vádlott hollandiai kábítószer értékesítésére, így sem ezt, és azt sem látta megállapíthatónak a másodfokú bíróság, hogy a „nagyobb mennyiségű kábítószerrel” az I. rendű vádlott hozta volna be Magyarországra, illetve abban közreműködött volna. Ésszerű kétélyeket vethet fel így a II. rendű terhelt állítása, miszerint az országba behozott és a szálló szobájában tárolt nagyobb mennyiségű kábítószer az I. rendű vádlotté lett volt. E tényközlés II. rendű terheltnek azon a feltételezésen alapul, hogy N.Gy.-nek adósságai voltak az I. rendű vádlott felé és lényegében csak a „csicskása” volt. Azon túlmenően, hogy - a II. rendű terhelt állítása szerint - Hollandiában N.Gy. is foglalkozott kábítószer terjesztésével, a szerepét tovább árnyalja az is, hogy nem csak az I. rendű vádlott, hanem N.Gy. is azt kérte tőle, hogy szerezzen számukra magyarországi kapcsolatokat, elsődlegesen terjesztőket (nyomozati iratok 629. oldal negyedik bekezdés). Ezzel kapcsolatos további megbízható információk a II. rendű terhelt számára csak N.Gy.-től származhattak volna, akinek viszont az eljárás megindítását követően, a közösségi hálózaton folytatott beszélgetés során elsődlegesen ahhoz fűződhetett érdeke, hogy az országba behozott kábítószer kapcsán kizárja vagy legalább minimalizálja a felelősségét.

A kábítószer eredete kapcsán kizárólag az I. rendű vádlottat terhelő vallomásai azért is kétségesek, mert a II. rendű terhelt N.Gy.-el állt baráti kapcsolatban.

Mivel a II. rendű terhelt csak valószínűsítette, hogy a kábítószerrel az I. rendű vádlott tette a hátizsákjába, illetőleg az is feltételezésen alapul, hogy az országba behozott amfetamin az I. rendű vádlott tulajdonát képezte, az ítéletábla álláspontja szerint nem lehet kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, hogy a lefoglalt 16,76 gramm nettó össztömegű amfetamin az I. rendű vádlottól származott. E körben tehát az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetést vont le a fellebbezéssel érintett vádlott elkövetési magatartására és bűnösségére.

Az I. rendű vádlott büntetőjogi felelőssége ezért csak a 2015. augusztus 27-én általa értékesített 10 gramm nettó össztömegű, 6-7 gramm tiszta hatóanyag-tartalmú amfetamin tekintetében állapítható meg.

E cselekményét az ítélet tábla - figyelemmel a Btk. 461. § (1) bekezdés a) pontjának ad) alpontjára és a (3) bekezdés a) pontjára is - a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata szerinti kábítószer-kereskedelem büntetnének minősítette, amelynek büntetési tétele két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során releváns bűnösségi tényezőket túlnyomórészt teljes körűen feltárta, azok csak annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy enyhítő körülményként értékelendő a több mint három éves időmúlás is. Figyelemmel a terhére megállapított bűncselekmény lényegesen enyhébb minősülésére, büntetési tételkeretére és az I. rendű vádlott javára szóló enyhítő tényezők nagy számára, az ítélet tábla a kiszabott szabadságvesztés tartamát jelentősen, két év hat hónapra mérsékelte. A szabadságvesztés mértékének a védelem által indítványozott, a végrehajtás felfüggesztését lehetővé tevő két évre történő enyhítése - figyelemmel a kábítószer mennyiségére - nem volt indokolt.

A bűncselekménynek a vádlott számára kedvezőbb jogi minősítésén alapul a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megváltoztatása is, a büntetést a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtön fokozatban kell végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatban.

A megállapított tényállás szerint az I. rendű vádlott a kábítószer értékesítéséből 15 000 forinttal gazdagodott, ezért az ítélet tábla - pótolva az elsőfokú bíróság mulasztását - a bűncselekmény elkövetése során szerzett vagyonra a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján vagyonelkobzást rendelt el. E rendelkezés - szemben a fellebbviteli főügyészség által hivatkozott kiutasítással - nem sérti a súlyosítási tilalmat [Be. 595. § (6) bekezdés].

Az ítélet tábla az ügyiratok tartalma alapján helyesbítette az elsőfokú ítélet rendelkező részében az előzetes letartóztatás és a házi őrizet adatait.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megváltoztatása folytán egy nap szabadságvesztésnek négy nap házi őrizet felel meg. Az előzetes fogvatartás beszámításánál - szemben a házi őrizettel - szükségtelen annak megállapítása, hogy egy nap előzetes fogvatartás egy nap szabadságvesztésnek felel meg, az erre vonatkozó fellebbviteli főügyészségi indítvány tehát nem alapos.

Törvényesek a bűnjelekkel és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezések is.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla - a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet az I. rendű vádlottak vonatkozásában a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a magyar nyelvet nem ismerő az I. rendű vádlott részére történt tolmácsolással és a fordítással felmerült bűnügyi költséget a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli, az erről szóló rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés hiányában az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. október 18.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	. Lőrinczy Attila István s.k.	Dr. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2018. február 9. napján kihirdetett 19.B.1732/2016/93. számú ítélete az I. rendű vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.126/2018/14. számú határozata folytán 2018. október 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. október 18.

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke